

Final d'etapa o canvi de cicle?

ENRIC MARÍN I OTTO

EL PUNT, 17/03/10

Les darreres aproximacions demoscòpiques fetes públiques apunten la fi del cicle polític iniciat amb el Pacte del Tinell del 2003. L'enquesta publicada per La Vanguardia el cap de setmana passat augura una majoria quasi absoluta per a CiU, mentre que el PSC i Esquerra es desinflen. La imatge de capgirament és rotunda. Potser tindrà l'efecte paradoxal de generar un excés de confiança en les files del nacionalisme moderat i un rearmament de les esquerres. Potser sí. Però també podria ser que acabés de generar una moral de derrota insuperable en els tres partits governamentals.

Sigui com sigui, plou sobre diluviat. El primer tripartit ja va morir de manera precipitada. Va perdre impuls en tres temps. L'episodi de Perpinyà i la posterior expulsió de Carod del govern van trencar una part de l'èpica fundacional i van fer més evident que el govern funcionava des de la lògica d'agregació de partits abans que com a coalició sòlidament pactada. La crisi provocada per la tragèdia sense víctimes del Carmel va trencar de forma prematura la imatge de virginitat política de la nova fórmula governamental i va cremar una part substantiva de la seva credibilitat. Finalment, el pacte per l'Estatut entre Zapatero i Mas, realitzat al marge del govern català, va significar el cop de gràcia definitiu: va reforçar fins a l'extrem la imatge de divisió interna de la coalició governamental i va jivaritzar políticament la figura del president Maragall.

Vista l'experiència, el segon tripartit ha renunciat a una part de l'èpica i ha procurat adaptar el seu relat al perfil polític del president Montilla. S'ha tractat, en part, de construir una certa contra-imatge del primer tripartit a partir dels valors de seriositat, cohesió interna i eficàcia en la gestió. El fet, però, és que l'obra de govern és tan clandestina ara com fa quatre o cinc anys. Mentrestant, l'oposició s'ha esforçat a imposar un relat que presenta un govern mancat de lideratge, dividit i poc eficient, amb un PSC supeditat al PSOE. Una part d'aquest argumentari només ha mostrat eficàcia amb els ja convençuts. Però la tempesta de neu, els seus efectes i una part de la gestió poden donar total credibilitat al relat de l'oposició. Va com l'anell al dit.

Si d'aquí al novembre el govern no aconsegueix fer arribar a l'opinió pública una visió integrada i equilibrada de la qualitat i la quantitat de l'obra de govern, la situació se li decantarà en contra de manera irreversible.